שווות ב, ו) סוף ע"ב וווו שבועות כה.. שם כו., לקמן ם לקמז ג:, וווווון שונושי שכועות ה: מוניונו שוווווווויים כלראורה שונות חבייב תוסי לקמן ווו חוובי עקיבא,

שושושות ישנים

נונטווו... מ) לקמן צו

2777 J

יציאות השבת. הולאות שמרשות לרשות האמורות לשבת. ובגמ" מפרש דהכנסות נמי קא קרי יציאות הואיל ומוליא מרשות

לרשות: שתים שהן ארבע בפנים. לחותן העומדים נפנים שתים מן התורה הוצאה והכנסה דבע"ה. ובפ' הזורק (לקמן נו:) ברישיה נפקא לן

מויצו משה ויעבירו קול במחנה וגו' לא תפיקו מרה"י לר"ה להביא נדבה למחנה לויה, ויום השבת היה כדיליף התם. ועל שתים אלו חייב חטאת על שגגתו ועל זדונו כרת ועל התראתו סקילה, וכן או בכל מלחכת שבת יו שהן ארבע. מדבריהם הוסיפו שתים לאסור לכתחלה, ואם עשה פטור ולקמן מפרש להו ואזיל: ושתים שהן ד' בחוץ. שמים מן התורה הוצאה והכנסה דעני העומד בחוץ, ושתים מדבריהם כשהמלאכה נעשית על ידי שנים זה עוקר וזה מניח לכתחלה אסור ואם עשה פטור, כדיליף בגמרא (דף ג.) שנים שעשאוה פטורים: פשמ העני את ידו. ומפן במוכה: ונתן לתוך ידו דבעה"ב. דעניד ליה עקירה ברה"ר והנחה ברה"י: או שנפול מתוכה והוציא. המפץ והנים בר"ה, דעביד ליה עקירה [ברה"י] והנחה [ברה"ר]: העני חייב. שעשה מלחכה שלמה. והרי שמים מן התורה לעומד בחוץ: ובעל הבית פפור. פטור לגמרי, ואפילו לכתחלה מותר דהא לאו מידי עבד, והכי מפרש

בפנים: פשמ העני את כו'. דעביד ליה עקירה: ונמד בעה"ב מתוכה. והנים בפנים ועביד ליה בעל הבים הנחה: או שנתן לתוכה. דעביד ליה בעל הבית עקירה: והוציא. העני והניח: שניהם פמורין. שלא עשה האחד מלאכה שלימה. אבל אסורין לעשוח כן לכחחלה, שמא יבואו כל אחד ואחד לעשות מלאכה שלימה בשבת. הרי שתים מדבריהם, אחת לעני בחוץ ואחת לבע"ה בפנים. וא"ת שנים הן לכל אחד ואחד, עקירה לעני ועקירה לבע"ה הנחה לעני והנחה לבע"ה, לקמן " פריך לה, ומשני דלא חשיב אלא עקירות שהן חחלת המלאכה ואיכא למימר ש שמא יגמרנה: במ' תנן התם. במסכת שבועות: שבועות שתים. שבועות של ביטוי להרע או להיטיב, שתים הן להתחייב עליהן קרבן עולה ויורד האמור בפרשה (ויקרא ה), דנפקי מלהרע או להטיב" דמשמע להבא אוכל ולא אוכל^ם: שהן ארבע. יש לך לרצות עוד שתים מריצוי הכתוב לכל אשר

ידיעות

י השבת שתים שהן ארבע בפנים ושתים י שהו ארבע בחוץ כיצד העני עומד בחוץ ובעל הבית בפנים "פשט העני את ידו לפנים ונתן לתוך ידו של בעל הבית או שנטל מתוכה והוציא העני חייב ובעל הבית פטור. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן לתוך ידו של עני או שנמל מתוכה והכנים בעל הבית חייב והעני פטור. פשט העני את ידו לפנים ונמל בעל הבית מתוכה או שנתן לתוכה והוציא שניהם פמורין. כי פשמ בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה או שנתן לתוכה והכנים שניהם פטורין:

נכו' י תנו התם שבועות שתים שהן ארבע בגמ' (דף ג.): פשם בעה"ב כו' בעה"ב חייב. והרי שתים מן התורה לעומד

יבטה החדם לרבות לשעבר^ש אכלתי ולה אכל לה אכלתי ואכל^ח:

ברשום היסיד דרך רה"ר דחייב כדאמריטן לקמן (10.) חורק מרשות היחיד לרשות הרבים ומרה"ר לרה"י. וי"ל דלא קסני אלא הכנסה דדמיא פ

(לקמן עג.) דהתם קתני אבות מלאכות ארבעים חסר אחת וקתני הולאה לבסוף והוה ליה להתחיל כסדר בדברים דמיירי בע"ש מבעוד יום כגון ````

עם חשיכה ואח"כ במה בהמה ובמה אשה יולאה דברים הנוהגים בשבת עלמו ושוב אבות מלאכות של שבת ודרך התנא לשנות כסדר זה כמו שמלינו בפסחים דמתחיל בליל י"ד ושוב בי"ד ושוב בשחיטת פסחים שהוא בין הערבים ואחר כך שונה מאכילת פסחים שהוא בלילה וכן ביומא מתחיל בז' ימים קודם יה"כ ואח"כ בעיה"כ ואח"כ ליל י"כ. ומירן דהולאה חביבא ליה לאקדומי משום דממשנה זו שמעינן כמה

לא יצא החייט במחטו סמוך לחשיכה"

אין שורין דיו וסמנין האין לולין

בשר ל ואח"כ במה מדליקין וכירה

ובמה טומנין שהם דברים הנוהגים

עין משפם

נר מצוה

אזהרה בכלל דיני שבת כתב המיי' פ"א מהל' שבת

שנאמר שהעושה דבר זה פטור הרי זה פטור מן

הכרת ומן הסקילה ומן הקרבן אבל אסור לעשות אותו דבר בשבת ואיסורו

מד"ק: א א מיי' פי"ב מהלכות

הלכה ב סמג לאוין סה

טום"ע ה"ה קי׳ שמו:

רבינו חננאל

יציאות השבת שתים

שהן ארבע בפנים כו'. גמ' תנו

שבועות שתים שהז ארכע

ליקומי רש"ר

שתים שהן ארבע

בפנים. שתים למיוב הכנסה דעני והכנסה

דבעל הבית וב' לפעור

כשוה עוקר וזה מנים דכחיב בעשותה העושה

את כולה (שבת ב)

דהא לאו עקירה עבד ולא הנחה עבד [שהאמר]

לכתחלה ולקמן ג.]. דבעיקן עקירה והנחה דעד שינים

לא נגמרה מלאכה ונבי שבת וכל חיובי מטאת

כתיב בעשותה בעושה אם

כולה ולא בעושה מקלחה

(שבת לב:) ופסחים פה ב

שבועות. נשנועם ניסוי

לסכל

הניחה בידו. הממה כיוו. שביום פמורין. פטור מחטלת אצל אסור מדבריהם

ושבועות ה. ועי׳ בתוס׳ כא ושמן. העני הייב ובעל הבית פטור. לפטור מחטאת ומוחר לכחחלה

ב ב מיי׳ שם הלי ה:

שבת הלכה ט ופי"ג שם

דברים הולאה והכנסה דעני ועשיר ודבעי' עהירה והנחה ושנים שעשחוה פטורין "וידו של אדם חשובה לו כד׳ על ד׳י וידו של אדם אינה לא כרה"י ולה כרה"ר". ור"ת מפרש דדבר ההוה רגיל הש"ם לשנות תחילה וכן במס' ב"ק (דף ב) השור והבור המבעה וההבער ולא נקט כסדר הפרשה ". וכן מפרש רב האי גבי ד'

לריכין להודות בפרק הרואה (צרטת דף נד:) דלא נקט הש"ס כסדר הפסוק. ועוד מפרש ר"ת דפתח ביליאות משום דבעי למימר לא יצא החייט במחטו אע"ג דלא שנה המלבן משום אין נותנין כלים לכובס" ולא המבעיר משום במה טומנין הולאה הולרך לשנות טפי משום דמלאכה גרועה היא כמו שאפרש יו:

ידיטות

יציאות השבת שתים שהן ארבע. הקשה ריצ"ל דדיני הולחות

שבת היה לו לשנות גבי אבות מלאכות אחר פרק כלל גדול

יציאות. הוצאות הוה ליה למתני אלה נקט יציאות לישנה דקרא אל יצא איש ממקומו (שמות טו) ודרשינן מינה

(עירובין דף יו:) הולאה אל יצא עם הכלי ללקט המן 6: שהן ארבע בפנים. כן נראה כמו שמפרש רש"י כאן

דבפנים היינו לבעה"ב העומד בפנים ובחוך היינו לעני העומד בחוץ שתים הולאה והכנסה דחיוב שהן ד' הולאה והכנסה דפטור. ובשבועות^ק פרש"י בפנים היינו הכנסות פנים שנים דחיוב דעני ודעשיר ושנים דפטור ובחוץ היינו הולאות חוץ. א) ואין נראה מדפירש מילי דעני לחוד ומילי דעשיר לחוד משמע כפי שפירש כאן ולפי׳ דהתם לא היה לו לערב הוצאות והכנסות יחד. ומיהו שמא לפי שהיה צריך להאריך אם היה בא לפרש הוצאות לבד [והכנסות לבד]. מ"מ אין

שפתים הכתוב בויקרה (ה) אלל קרבן עולה ויורד שלישי (שבועות דף כ) להיטיב (שם) להרע מו להיטיב ומפרש במשנה פרק שלישי (שבועות כה.) אוכל להיטיב לא פתב! להרע שמענה את כלחו וה"ה לכל דבר שהום כן ולאו להבא דלהרש או נראה לרבינו אלחנן מדקאמר בגמרא (ש"ב) דיקא נמי דקתני יציאות וקמפרש הכנסות לאלתר ולא דייק מדקחני בפנים: בעה"ב את ידו ברי. סימה לר"י אמאי לריך למחני חרתי דעני ודבעה"ב וכן בריש שבועות דמפרש בגמרא (דף ג. ושם) שתים דעני ודבעל הבית מה שייך לקרותו ובפ"ג (שם) מרכה מן המקרא אף דברים שאין שחים מה לי עני מה לי עשיר. ונראה לר"י דאיצטריך לאשמעי משום דהוצאה מלאכה גרועה היא דמה לי מוציא מרה"י לרה"ר מה לי מוציא מרה"י ולא הוה גמריט הואאה דעני מצעה"ב ולא בעה"ב מעני וחדע מדאילטריך חרי קראי בהואאה כדנפקא לן בריש הזורק בהן הרעה והטפה ושיסו שתים נינהו ותו לה דפו (להמן דף נו: ושם) מויכלא העם מהביא ובספ"ק דעירובין (דף ח:) נפקא לן מקרא אחרינא דדרשינן אל יצא איש ממקומו אל יוליא והחם וסילופו נשברפות ב... להרע לעלמו או להישיע לעלמו כגון אוכל ולא אוכל פירשחים והיינו משום דמלאכה גרועה היא אינטריך תרווייהו חד לעני וחד לעשיר" וכן בכל חולדות דאבות מלאכות לא חיישינן שיהא במשכן אלא אבות בלבד ובתולדות דהולאה בעי׳ שיהא במשכן דתנן בהזורק (דף זו.) שתי גזוזטראות זו כנגד זו המושיט והזורק מזו לזו פטור אישן ולה הישן (שטושום היו שתיהן בדיוטא אחת הזורק פטור והמושיט חייב שכך היתה עבודת לוים ובריש הזורק (ג"ז שם:) נמי בעי הזורק ארבע אמות ברה"ר מנלן ודמיק לאשכחינהו במשכן עד דמסיק כל ארבע אמות ברה"ר הלכתא גמירי לה וכל אלו חולדה דהולאה נינהו ולא אבות שאין אבות אלא ארבעים חסר אחת וגבי הכנסה נמי אמרינן בפ' במה טומנין (לקמן מט:) הם העלו קרשים מקרקע לעגלה אף אחם אל חכניסו מרה"ר לרה"י. וא"ח כיון דהכנסה היתה במשכן מה לריך חו לקמן בהזורק (דף ט:) לפרושי דסברא הוא מה לי אפוקי מה לי עיולי " דהזורק ד' אמוח המפורשות דכתיב (ייקרא ה) להרע או להישיב להרע לוכל להעת [שבועות ש:]. שהן ד". ברה"ר משמע דאי הוה משכחת לה במשכן הוה ניחא ליה אע"ג דהתם ליכא סברא. וי"ל דאינטריך סברא להכנסה דבעה"ב דלא הוה במשכן דהם העלי קרשים כו' היינו הכנסה דעני דמסתמא בקרקע היו עומדים שהוא רה"ר. ואם תאמר כיון דאיכא סברא אמאי איצטריך בבמה טומנין יש לרפות תריבוי הכתורכים כדמפרש בפ"ג (שם) אף לחימר דהכנסה היתה במשכן. וי"ל דתנא ליה איידי דבעי למיחני הם הורידו קרשים מעגלה ואתם אל תוליאו כו'. אע"ג דהולאה נפקא לן מקרא בהדים אינטריך למיתני שהיתה במשכן משום דקתני ברישא בברייתא אין חייבין אלא על מלאכה שכיולא בה היתה במשכן ואם לא היה מוצא סיצאה במשכן הייתי מחייב בכל מלאכות הדומות למלאכה גמורה אע"פ שלא היה במשכן כמו בהוצאה והא דאסמיך קרא דשבת למלאכת המשכן הוה דרשינן למילחה החריתי: שבועות שתים שהן ארבע. בריש שבועות (דף ג.) מפרש שחים חוכל ולה חוכל דכחיב בהדים שמכלפי ושלה מכלפי בברם להרע או להיטיב דהיינו להבא שהן ד' אכלתי ולא אכלתי דאתי מדרשא והא דלא מפרש שהן ד' אזרוק ולא אזרוק והוה אתים כולה כרבי שמעאל ולא הוה לריך לאוקומי בחרי חנאי משום דמחני בפ"ג (דף יט:) חנן בהדיא שהן ד' אכלחי ולא אכלחי. וא"ם אמאי לא בחבני שתים שהן שמונה [אוכל ולא אוכל] אכלתי ולא אכלתי אזרוק ולא אזרוק זרקתי ולא זרקתי. ונראה דלכך פירש רש"י בריש שבועות ששיני שונה אלא דבר וחילופו. ור' יצחק סירץ דלא נקט אלא אכלתי ולא אכלתי משום דפליג ר' ישמעאל והוי רבותא טפי אבל אזרוק ולא בתרוק דמודה רבי שמעאל לא חש למיתני. וא"ת וגבי שבת אמאי קתני שתים שהן ד' ותו לא ליתני נמי מושיט^{ה)} ומעביר^{דו} מרשות היסיד

לבולאה שהוא מרה"י לרה"ר לאפוקי מושיט ומעבירה שהוא מרה"י לרה"י וזריקה נמי לא דמיא להולאה שוה בהולכה ביד וזה בוריקה: